

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

O carte de filosofie creștină

O carte apărută de curând în editura «Fundăției pentru literatură și artă Regele Carol II» și care m'a atras în primul moment prin titlul ei «*Ontologia umană și cunoașterea*», mi-a produs o înaltă și neașteptată satisfacție atât prin concepția aproape în întregime creștină, cât și prin originalitatea remarcabilă și adevărat filozofică vădită de autor în exprimarea, lărgirea și argumentarea ei. Autorul se numește Petru P. Ionescu și faptul că scrierea a apărut între «operele premiate ale scriitorilor tineri», ne dă o indicație asupra vârstei lui.

Încă din introducere autorul ne spune: «Am renunțat să ne mai sprijinim pe teoriile vechi ca evoluționismul, adaptaționismul, mutaționismul, precum și la toate cosmogoniile cu care am fost obișnuiți. În locul tuturor acestora am întrebunțat un concept nou: creațiunea».

Și întrebându-se «unde e cheia de boltă a acestui sens ontologic al lumii», răspunde prin conceptul de «destin creștin al lumii». Pentru Domnia Sa acest concept nu e o descoperire teologică, ci o «constatare metafizică» la care îl obligă «sensul moral al lumii conducând către un scop final de categorie creștină».

Atacând într'un prim capitol problema originii speciilor, după o uimitor de sprintenă și de erudită critică a evoluționismului și mutaționismului darwinist, ajunge la concluzia că fiecare specie a fost creată deosebit, avându-și fiecare destinul ei de oarecare dezvoltare și apoi de entropie prin degenerare și dispariție. Pentru exprimarea acestei concepții împrumută teoria nouă din fizică a lui Planck, numită teoria *quantelor*, potrivit căreia energia, ultimul element la care se reduce pentru știința omească materia, nu e ceva continuu, ci constă din fasciole separate între ele numite *quante* («*quanta* fizică, o emisiune bruscă, un pachet formând un sistem în sine»). Precum există *quante* în fizică, așa există *quante* în biologie, *quante* biotice. Fiecare specie e o *quantă* biotică.

«Explicarea evoluționist-transformistă nu mai satisface... În schimb nu s'a încercat până acum o explicație biologică în salburile... Nu întâlnim nicăieri specii care apar. Și nici tranziții dela o specie la alta. Tranzițiile, printr'o ciudată hotărâre a naturii, sunt numai închipuite... Și atunci viziunea — poate revoluționară — pe care o propunem este cu totul alta. Natura «inventează» planuri de organizație de detalii. Face apoi din ele un mănunchiu, un sistem închis și care își este, pentru un anumit rost de viață biologică, suficient sie însăși. Odată aci, ea lasă tipul creat să se deșvolte — pe aceeași linie — la infinit. Ii dă, pentru asta, ereditatea, adică mecanismul fixității în timp. Dar îi lasă și destinul entropic. Pe

un alt plan, reluând elemente vechi, creează un alt sistem de *suficiență* biotică (ceea ce ni se pare a fi în fond specia). Și așa la indefinit. Totdeauna cu latitudinea de-a regresa, de-a peri sau de a se menține identică cu sine însăși. Niciodată însă cu libertatea de a se transforma și de a evolua în altă formă diferită prea esențial. Permite varietatea în sânul speciei, dar când din două specii prea diferite apare un urmaș, este un hibrid căruia îi ia dreptul de a avea urmași... Așadar, în loc de viziunea unei filiere prin infinitesimale, suntem constrânși să admitem o viziune de creații, fie succesive, fie chiar simultane, prin *quante* de structură biotică» (p. 28—30).

În cadrul acestei viziuni «omul se prezintă, atât în structură cât și funcțional drept o entitate, o izbucnire *quantică* unică în natură și independentă de orice alte forme» (p. 34).

Dacă natura nu e în stare să producă nimic printr'o dezvoltare din sine, ci toate elementele ei vin din afară de ea, singura explicație care rămâne posibilă este creația. Și universul întreg apare să fi fost creat odată, căci nimic nu ne arată că se continuă creația, că apar forme noi.

Dintre toate formele create, omul se distinge în chip radical. Pe când toate celelalte se desvoltă în cadrul unor legi rigide, strâmte, într'o repetare monotonă, singur omul are pe plan spiritual puțința unei dezvoltări neîncetate, fără a ieși totuși din cadrul ființial al speciei om. «Pe unele le-a oprit (Creatorul) și a instituit în sânul lor legi rigide care nu permit căderea poruncilor de limită, altora le-a dat însă puțința de a depăși condiția lor ontologică. E poziția favorizată în care nu se află decât omul. El poate continua opera de creație fie prin acțiune (și-atunci avem aspectul «*faber*»), fie prin gândire și contemplație (și avem atunci aspectul «*sapiens*» p. 43)».

Cugetarea dlui Petru P. Ionescu este atât de total creștină, fiind în același timp perfect logică și impresionant de erudită și de scânteietoare, încât găsește evidente și dogmele mai puțin reliefate în cugetarea filozofică creștină.

Pornind dela faptul că un creator de talia lui Dumnezeu a trebuit să cugete un plan perfect al creațiunii, dsa deduce că în acest plan au trebuit să intre și îngerii. «Dar dacă planul creației este perfect, actul de gândire care l-a gândit nu a putut să escamoteze nici o formă a posibilului, ci toate trebuie să se afle în el. Poziția unei ființe în absolut, dincolo de spațiu și de timp, este o necesitate de gândire tocmai prin faptul că poate fi gândită cu necesitate, ca umplând golurile unui registru de multiple potențe. Există deci un interme-

diar ontologic în planul creației între om și un «ens spirituale» și acest intermediar e *angelicus*» (p. 46). Precum în cadrul material e posibilă o scară de ființe, așa e posibilă și în planul spiritual pur. Iar necesitatea de plan, de simetrie, impunea realizarea treptelor posibile de existențe imateriale, inferioare Creatorului.

Interesant este modul cum demonstrează dl Petre P. Ionescu că Dumnezeu deși a gândit creația în bloc și netemporal, totuși a creat-o discursiv, adică în răspândire, dechilin cum zice poporul. «Unicul neputând să gândească discursiv, a creat discursiv aceea ce gândise în bloc tocmai pentru a produce o diferențiere ontologică între sine și creația sa». Dar a pune dechilin lucrurile gândite în bloc (*Alleinheit*), înseamnă a le pune în spațiu. Deci Dumnezeu a creat condiția spațiului, adică materialitatea lucrurilor și cu aceasta și timpul. «De abia dela actul creației încolo, timpul izbucnește ca o necesitate ce se afla intenționat în matricea Unicului. Și cu el spațiul și materia discursivizată».

Scrupulozitatea creștină a autorului îl face să sublinieze după cele anterioare că ideea sa despre creație, nu e afectată întru nimic de emanționism. «Să notăm că o asemenea înțelegere a creației nu are nimic cu emanația. Emanația ar sărăci sursa. Pentrucă emanația implică decurgere cantitativă. Creația nu este nici un «prea plin» al sursei, nici nu implică un sens cantitativ al sursei. Creația este intenție și gândire. Unicul gândește creația, o are prealabil în intenție, o afirmă. Ea izbucnește din el ca o exigență logică... Primatul logic stă deci la baza creației, constituind unul din aspectele cele mai categorice ale raționalului. Sau, cu o formulare care ne-ar apropia oarecum de limbajul hegelian, *logicul* absoarbe *ontologicul*. Sau, pentru a merge și mai departe, realitatea finală ni se pare a fi o contopire esențială între logică și ontologie. *Ontologicul* este un aspect inversat al *logicului*. Iar esența Unicului constă tocmai în această contopire dintre Logos și Ființă» (p. 48—49).

Lăsând la o parte ultimele considerații, puțin cam exagerate în favoarea logicului (Dumnezeu nu e idee logică, ci realitate atât de plină cum nu ne putem închipui, și tocmai prin acest fapt poate să creeze din nimic prin simpla gândire și afirmare), reținem că dl Petre P. Ionescu e și aci în deplin acord cu concepția Genezei care ne spune că «Dumnezeu a zis — adică a afirmat — și s'a făcut», nedând nimic din sine, ci toate producându-se din nimic, prin voința lui de-a se produce.

Celelalte idei din lanțul concepției dlui Petre P. Ionescu le vom urmări poate într'un articol viitor, căci ele sunt, în linii generale, tot atât de surprinzător creștine și de antrenante la lectură ca și cele expuse până aci.

D. STĂNILOAE

Biserica și Regele

Acesta a fost subiectul unei conferințe, primite cu multă însuflețire, și rostită recent de dl profesor N. Crainic, la sediul societății clerului român «Ajutorul» din București.

În conferința sa, dl prof. Nichifor Crainic face o asemănare între împărații bizantini și regii și voievozii ortodocși. Împăratul bizantin — bazileus — trebuia să fie ortodox și teolog, cel mai bun din imperiu. Ca legislator, împăratul face operă de *ingenunchere* sub jugul lui Hristos. El cel dintâi era ținut să respecte dogmele și canoanele Bisericii. Înființează Universitatea din Bizanț în veacul V. Acuzația de cezaro-papism este nedreaptă, fiindcă deasupra era patriarhul ecumenic. Până și ceremonialul dela curte era un fel de slujbă religioasă.

Toți regii ortodocși de mai târziu imitează pe împărații bizantini. Deasemenea, voievozii noștri.

Ca legislație se dă poporului pravila, o imitație după Bizanț. Ca războinic, reprezintă pe Hristos, apărând ortodoxia.

M. Sa Regele Carol II — spune vorbitorul — este un profund credincios al Bisericii ortodoxe naționale. A mărturisit-o, odată, la Blaj, că este ortodox. Și pe această mărturisire își întemeiază tot gândul Său de refacerea statului.

«Noi cei de azi sântem trecători, a spus Majestatea Sa; eternă este numai entitatea națională. Sântem date numai păstrăm moștenirea ce-o avem. În sufletul Meu bat sufletele marilor voievozi, cum este Brâncoveanu, și ca ei vreau să lucrez pentru păstrarea tradiției».

Regele modern este ales prin grația lui Dumnezeu și din voința națională.

Și Regele nostru s'a ținut de cuvânt: prin fundațiile regale, M. Sa a împărțit în țară milioane de cărți din cele mai bune.

În ce privește partea pur religioasă, afirmă că Regele este un fiu din cei mai credincioși ai Bisericii. El voește ca Biserica să fie în fruntea instituțiilor țării. Regele postește, se mărturisește, se împărtășește, își face rugăciunile în capela palatului, în care ard candelile continuu...

Rolul Bisericii este în primul rând un rol mistic — închee dl N. Crainic — de a transforma pe om, de a-l înor, cum spune M. Sa Regele.

Ratificare. Camera deputaților din Budapesta a ratificat, în ședința sa din 21 l. c., acordul dintre Ungaria și România, privitor la reglementarea chestiunii Fundăției Gojdu.

Nr. 12.566/1939

Comunicat

Societatea Sprijinul Orbilor din București a trimis parohiilor apeluri pentru strângerea ajutoarelor în scopul clădirii unei case de adapost și atelier pentru cei lipsiți de lumina ochilor.

Așteptăm ca acest apel să fie sprijinit cu toată căldura, iar daniile în bani să se trimită cu raport asupra donatorilor la oficiul de casă arhidiecezan până la 15 Decembrie 1939.

Sibiu, la 17 Noembrie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Asistența curativă

Numim asistență medicală curativă toată seria de intervenții medicale necesare pentru leucirea și vindecarea unui caz de boală. E vorba deci de întreg tratamentul unei boli. Faza I cuprinde primele intervenții și ajutoare medicale cerute de primele momente dela observarea primelor simptome de boală. Faza II cuprinde intervențiile medicale ale tratamentului propriu zis necesar unei boale.

Am deosebit aceste două faze ale asistenței curative ca să vedem că grija și ajutorul preotului se poate plasa în mod fericit mai ales în prima fază a primului ajutor. Lucrul acesta, al primului ajutor, e de cea mai mare importanță pentru preîntâmpinarea și vindecarea unei boale. Căci focul se stingă mai ușor și mai fără pagube dacă se intervine energic și înțelept din primele momente, până focul e mic și slab. La fel e și cu focul boalei. În multe puncte boala se aseamănă cu focul, atât prin manifestările ei cât și prin urmările ce poate să aibă. Și atunci e ușor de înțeles cât de folositoare sunt cele câteva căldări de apă aruncate la timp peste primele flăcări ale unui început de incendiu. De cele mai multeori primele ajutoare reușesc să stingă și focul boalei dacă ele intervin înainte ca el să se întindă prea mult.

Iată aici marea chemare sanitară a preotului la sate, căci cum ar putea trece cineva pe lângă un incendiu fără să sară să-l stingă, sau cel puțin să dea alarmă? Iată aici stănta misiune samarineană a preotului, în toată frumusețea ei bine-făcătoare. Căci cine ca preotul întâlnește în drumurile sale atâtea bolnavi, atâtea răni, atâtea căzuți între tâlharii microbilor de tot felul și fără nici-o puțință și știință de a se apăra și lecu?

În parabola Mântuitorului și samarineanul milostiv, găsim în numai arătarea dragostei creștine față de cel în suferință și neajutorat, dar găsim și un întreg program de lucru pentru asistența curativă de prim ajutor, la care este chemat orice creștin și în deosebi preotul în mijlocul poporenilor săi. Acest program de lucru cuprinde următoarele puncte principale: I. Aflarea, descoperirea și cercetarea cazului de boală declarat undeva în sat. II. Aplicarea primelor măsuri de igienă și prim ajutor medical cerut de cazul dat. III. Indemnul stăruitor de a se chema medicul, sau de a se transporta bolnavul la spital, după cum e cazul. Să le luăm pe rând.

I. Pricinuită și înlesnită de atâtea cauze și împrejurări nenorocite, boala doborâșă atât de des și atât de ușor pe bietul om dela sate. Dar dacă ignoranța și toate celelalte urmări ale ei, despre care am scris mai înainte, pricinuesc sau înlesnesc atâtea îmbolnăviri între săteni, apoi tot ele sunt acelea cari pricinuesc sau înlesnesc și agravarea boalelor. Deci cu ignoranța, cu superstiția și neîncrederea în medic și medicamente, are preotul să se lupte și în lucrul lui de asistență curativă samarineană. Totuși el știind mai dinainte acest lucru nu-și va pierde curajul, ci stăpânit de dorința de a face binele, nu va da înapoi orce rezistență ar întâmpina.

De altfel și sătenii, orcât de întunecați ar fi ei, totuși după o vreme vor căpăta încredere în bunăvoința preotului și se vor sili să-l asculte. Ei se vor deprinde curând să cheme pe preot la patul bolnavului, din prima zi de boală. Și acesta e mare lucru. Căci din ignoranță și nepăsare sătenii nu prea dau importanță primelor simptome de boală. Ori, lucrul acesta trebuie cumbătut ca foarte primejdios, repetând sătenilor mereu asemănarea boalei cu ivirea unui incendiu, care, dacă nu e stins imediat, se întinde și arde tot ce ajunge. Sătenii trebuie făcuți să înțeleagă că orce întârziere cu leucirea poate fi ire-

parabilă. Boala nu trebuie lăsată să prindă putere ca să slăbească trupul.

Iar ca să-i încurajeze, preotul trebuie să-și îndemne mereu enoriașii să vină să-l cheme pe el sau pe dna preoteasă, ordecâteori se ivesc semne de boală la careva dintre ei. Căci de multe ori săteanul e prea sfios și nu îndrăznește să cheme preotul „nenuțu-nimica toată”, mai ales când știe că îl cheamă fără plată. Să arate preotul că nu numai casnicii bolnavului sunt datori să dea alarma, ci și vecinii și rudeniile cari știu și au văzut ceva, întocmai ca la ivirea incendiilor.

Și de îndată ce preotul a aflat despre un caz de boală în satul lui, să nu mai aștepte să fie chemat, ci să-și ia cu sine molitvelnicul, termometrul, desinfectante, ceva prafuri și buruieni de leac, după împrejurări, și să plece la casa bolnavului. Este acesta un gest impresionant, de adevărată dragoste părintească, iar bolnavul și ai casei vor fi cu totul plăcut surprinși, încurajați, emoționați de atâtea purtare de grijă.

A căuta pe bolnavi, a le da primul ajutor dimpreună cu sfaturile cerute de împrejurări, iată o faptă care îl ridică pe preot în sufletul poporului, sus, sus de tot, acolo unde simte el că trebuie să fie preotul prin misiunea lui sfântă. Nici nu știm noi, preoții, să prețuim destul acest loc pe care misiunea noastră ni-l rezervă în sufletul oamenilor, și care loc, pentru noi de multeori nu ne prea simțim să-l urcăm și să-l ocupăm, rămânând gol și pustiu în sufletul poporului, ca o ascunsă și înăbușită jale și durere. Acest pustiu și această tristețe din suflete explică multe aspecte de decădere a vieții creștine moderne. Ah, ce vină mare apasă asupra noastră a preoților, când nu ne simțim să ducem dragostea lui Hristos și pe Hristos viu, în acest pustiu trist al lumii! Mai ales când e atât de sublim să ne facem această sfântă datorie, să ne înălțăm prin fapta vieții noastre la locul nostru de slujitori vii ai Domnului Hristos, marele Samarinean al omenirii...

Ajuns lângă patul bolnavului, preotul, în cuvinte pline de dragoste, va sta de vorbă cu el și cu ai casei, despre împrejurările îmbolnăvirii și despre semnele boalei. Ii va pune termometrul și-i va număra pulsul. (Numărând bătăile inimii din 10 secunde și înmulțindu-le cu 6 va afla repede numărul bătăilor pe minut). Apoi va cerceta culoarea limbii care spune multe. După cercetările și întrebările preliminare, preotul cu puțină experiență și cunoștințe medicale, va putea să-și dea seama cam despre ce boală e vorba, adecă va pune un diagnostic aproximativ. Însă în alegerea diagnosticului preotul să încline întotdeauna spre probabilitatea cea mai gravă și care reclamă îngrijirile cele mai serioase, având însă de grijă să nu sperie pe bolnav și pe ai casei. Și asta din prudență și din grija de a preîntâmpina orce rău. De altfel lucrul acesta îl fac și medicii.

Dar rolul preotului sanitar e cu totul altul decât al medicului. Chiar și medicul are mare grijă în a pune diagnosticul unei boale. Și de aceea ține bolnavul sub strictă observație câteva zile până ce se ivesc toate semnele boalei. Preotul sanitar însă nu pune diagnosticul spre a trata și a lecu boala, ci spre a o preîntâmpina și spre a determina pe bolnav să cheme de urgență pe medic, dacă e cazul grav. Diagnosticul preotului, are așa dar, rostul de a pune pe bolnav în gardă, iar pe ai casei de a-i alarma la vreme, dacă nevoia o cere. Desigur însă că în prima zi preotul va fi mai îngăduitor în alegerea diagnosticului. Dar asta numai în cazul că simptomele boalei nu sunt alarmante.

Samarineanul milostiv din parabola Mântuitorului, văzând pe cel căzut între tâlhari, i-s-a făcut milă și a aler-

gat la el să-l ajute, măcar că nu era din neamul lui. Oare preotul auzind despre îmbolnăvirea unuia dintre fiii săi sufletești, sau întâlnindu-l în drumurile lui pastorale prin sat, nu va alerga la el să-l ajute? Oare va putea el să treacă nepăsător pe lângă el, ca „preotul” și ca „levitul” din pilda Mântuitorului? Doamne, ferește să nu cădem în o așa de grea împietrire a inimii!...

II. Dar Samarineanul milostiv ajungând lângă cel căzut între tâlhari și văzându-i rănile sângerânde i le-a spălat cu vin, i le-a uns cu untdelemn și i le-a legat. Iată aici partea a doua a lucrului de asistență medicală curativă. După ce preotul și-a făcut o părere despre starea bolnavului la care s'a dus, și a pus un diagnostic aproximativ, îndată trebuie să-i dea primele sfaturi de urmat și primele ajutoare medicale și de profilaxie, cerute de împrejurări. Dacă e boală molipsitoare, va stăruia ca bolnavul să fie izolat într-o cameră separată a casei, sau să fie transportat la dispensar sau la spital, după gravitatea cazului.

Dacă preotul are la el vre-un medicament potrivit îl va da bolnavului să-l ia imediat. Pentru alte medicamente potrivite cazului, pe cari le mai are la farmacia parohială sau a căminului cultural, preotul va lua cu sine pe unul de-ai casei ca să i le dea. Dar înainte de a pleca dela bolnav, îi va da lui și celor din casă toate sfaturile ce trebuie urmate pentru îngrijirea și leucirea boalei în ce privește regimul alimentar, măsurarea temperaturii de 3 ori pe zi cu termometrul ce-l va lăsa bolnavului, dacă e cazul, punerea de comprese, aplicarea de ventuze sau fricțiuni, după caz, și schimbarea pansamentelor, dacă e vorba de rană, etc.

Tot acum, între sfaturile și îngrijirile de prim ajutor, va trebui preotul să aibă de grijă a combate relele obiceiuri și superstiții dăunătoare, pe cari țărani le aplică în toate cazurile de boală. Trebuie să-i prevină că dacă nu se țin de sfaturile lui, atunci nici medicamentele date nu ajută la nimic. Și pe cât e posibil preotul trebuie să lămurească mersul boalei, rostul medicamentelor și îngrijirilor necesare, ca astfel înțelegând și sătenii cum stau lucrurile, vor da mai mult interes pentru urmarea sfaturilor medicale.

După ce și-a terminat lucrul de prim ajutor sanitar, preotul va începe lucrarea duhovnicească. Și înainte de a pleca de lângă bolnav, își va deschide molitvelnicul, își va pune epitrahilul, va îngenunchia lângă patul lui și se va ruga. Aceasta pentru că preotul e întotdeauna preot și el nu trebuie să uite să ceară ajutorul Domnului Hristos, Doctorul sufletelor și a trupurilor noastre. O va face aceasta ordecâteori va cerceta un bolnav și întotdeauna fără să ceară sau să primească ceva pentru asta. Căci rugăciunea intră cu totul în sfânta lui lucrare samarineană. E partea sufletească a lucrului sanitar. Altfel dacă cere sau primește ceva, slujba sanitară a preotului, care trebuie să fie cu totul gratuită, ca un ajutor al dragostei, poate fi ușor compromisă. Dar pentru medicamentele date din farmacia parohială trebuie să ceară prețul de cost și nici un ban mai mult.

Rugăciunea preotului, în asemenea cazuri și pornită din proprie inițiativă, are o putere îndoită. Mai întâi ea este o nouă dovadă de curată dragoste părintească a preotului față de cel bolnav. Și această dragoste coplesitoare, — care aleargă la cel bolnav, îl lecuște și îngenunchiază la rugăciune pentru el, — coboară din cer ajutorul harului dumnezeesc și întărește și înalță la cer sufletul celui suferind și sufletele casnicilor. Nu se poate ca inima celui bolnav și a casnicilor săi, să nu se cutremure de atâtea dragoste părintească și să nu se moaie spre pocăință, spre Domnul Hristos. Și iată, că în felul acesta preotul își ajunge, pe încetul, marele scop al misiunii sale

în lume: chemarea și aplecarea spre pocăință și mântuire.

După ce terminat rugăciunea și a pregătit sufletele prin ea, preotul trebuie să se folosească de acest prilej pentru a semăna câteva cuvinte cerești. Căci el nu trebuie să uite niciodată că e și sămănător al cuvântului lui Dumnezeu. El este slujbașul dumnezeescului Sămănător, care ne-a spus pilda cu sămănătorul. Și unde e mai potrivit să arunce preotul sămânța mântuirii ca în aceste ogoare sufletești arate adânc de plugul suferinței și al dragostei?

Ba mai mult: Tot acum e un bun prilej ca preotul să stătuiească pe cel bolnav să se mărturisească, arătându-i că pentru păcatele noastre ne vin și boalele și deci spre a ne curăți trupul de boală, trebuie mai întâi să ne curățim sufletul în baia pocăinței. Trebuie bine lămurit însă scopul spovedaniei curative, ca să nu-și închipue bolnavul că gravitatea boalei i-ar cere să se spovedească. Nu gravitatea ei ci prezența ei trebuie să-l aplece în picioarele lui Iisus.

Abia după aceea poate pleca preotul dela casa celui bolnav. Dar după această frumoasă și sfântă lucrare samarineană și duhovnicească, inima preotului va fi plină de bucurie și mulțumire, ca a omului care a făcut atâtea bine fraților și fiilor săi sufletești. Ah, cât de dulce și înălțătoare e această bucurie sfântă celui ce se simte împreună lucrător cu Dumnezeu! (I Cor. 3, 9). (Va urma).

Pr. Nicolae Vonica

Societatea ortodoxă a femeilor române

O consfătuire s'a ținut Lunea trecută, în capitală, la sediul Societății ortodoxe naționale a femeilor române, (în Calea Moșilor 148.)

Au participat: P. S. episcop Tit Simezea, delegatul Patriarhiei, dnii miniștri Petre Andrei și Nic. Zigre, precum și întreg comitetul, în frunte cu dna Aretia Gh. Tătăreanu.

P. S. episcop Tit Simezea, aducând binecuvântarea I. P. S. Sale patriarhului Nicodim, spune că Societatea ortodoxă a luat ființă în timpul când — la 1911 — Biserica noastră trecea prin grele încercări; această societate a fost întemeiată de o seamă de femei cu suflet profund creștin, ea este clădită pe un fond serios și puternic. Biserica i-a dat totdeauna binevoitorul sprijin; P. S. Sa asigură că și pe viitor Societatea se poate baza pe același binevoitor sprijin. Oratorul urează M. Sale Regelui și Măriei Sale Marele Voevod Mihai, — în mijlocul ovațiilor asistenței, — sănătate lungă și domnie pașnică.

Di ministru P. Andrei, făgăduind întreg concursul guvernului, urează Societății spor la muncă și dorește ca acest însemnat așezământ să înainteze pe drumul binelui, al iubirii, al liniștii și al păcii.

Di ministru N. Zigre aduce omagii sale Societății, dnei președintă, întreg comitetului interimar, și le asigură de tot ajutorul său.

Spune că, citind statutul societății ortodoxe, a văzut că această societate este creată pentru îndrumarea copiilor din punct de vedere religios în ideile neamului și bisericii noastre strămoșești. Cine este mai în măsură ca femeia, ca mama, — spune di ministru, — să îndrumeze copilul în această direcție, căci ea fiind mai sensibilă, poate înfiriipa în sufletele tinerelor vlastare tot ceace este bine și frumos.

Dna președintă Aretia Tătăreanu, mulțumește P. S. Sale Tit Simezea și dlor miniștri pentru sprijinul făgăduit, precum și tuturor celor prezenți la această consfătuire.

Documentele (colecția 9 din 1939) referitoare la relațiile germano-polone și la izbucnirea ostilităților între Marea Britanie și Germania la 3 Septembrie 1939. Prezentat parlamentului de către Secretarul de stat al afacerilor străine la comanda Majestații Sale. „Bucovina”, Torouț, București, 1939. — Pg. 202. Prețul?

Probleme-Recensii-Comentarii

Inițiativa cercurilor preoțești. — Acolo unde există inițiativă, avem semnul cel mai vădit al unei prosperități. Inițiativa împintenește viața, în toate domeniile, prin ea se săvârșește progresul, dându-se sectoare noi pentru munca omenească. Viața duhovnicească nu poate fi robită de obișnuință, aceasta ar stăvilii dinamismul pe care Domnul nostru Iisus Hristos l-a rânduit pe seama oamenilor.

Viața credincioșilor dintr-o parohie trebuie să sporească în realizarea binelui. În acest scop, preotul să-și pună toate strădanile, pregătind ceva nou pentru propășirea vieții religioase. Surpriza adusă de gândul bun va înviora sufletele, dându-le posibilitatea să amplifice lucrarea ce fintește desăvârșirea.

Să creem condiții necesare urcării lui ce ne duce spre obiectivul luminat al veșniciei cerești.

Cercurile preoțești au pentru viața parohiilor acest mandat, pe urma căruia se ajunge la o fortificare duhovnicească.

Ele contribuie la promovarea vieții religioase prin aceea că oferă o deosebită asistență și aduc un duh de elevație în rândurile credincioșilor. Prin slujba, oficiată în sobor de preoți, atât cadrul festiv, cât și atmosfera de rugăciune adică cu repercursiuni binefăcătoare. Prin cuvântările roșite, orizontul preocupărilor omenești este luminat cu ajutorul învățăturilor sfinte. Se pot săvârși convertirii. Sânt ocazii prielnice pentru părăsirea vieții superficiale.

Pentru programul comun conferințelor preoțești, trebuie a se adăoga un punct de inovație care să atragă atenția tuturor și astfel noutatea să promoveze religiozitatea popenilor. Cercurile pastorale să fie pentru parohii ocazii de mănecare întru perfecționarea sufletească. Bucuria comună a unei înfăptuirii bune în comună poate coincide cu cercurile pastorale, așa: cu ocazia sfințirii unei troițe, revenirea la sfânta biserică a unor sectari, căsătoria religioasă a celor ce au trăit în concubinaj, donații însemnate pe seama bisericii.

Cercurile pastorale pot forma evenimente de mănecare pentru dezvoltarea vieții religioase prin greutatea cuvântului evanghelic adus de preoți, prin rugăciunea deosebită și prin noutatea pe care să o prezinte spre desfătarea sufletelor ce râvnesc desăvârșirea.

Așa, în Săcele, s'a văzut că dacă pe lângă programul obișnuit s'a adăugat cercurilor preoțești, rugăciunea pentru pacea lumii, precum și parastas pentru

toți preoții și învățătorii cari au servit în comună, numărul ascultătorilor era sporit. Parastasul oferise tuturor o reculegere deosebit de pioasă.

Astfel se poate invita în cadrul cercurilor echipa misionară dela centrul mitropoliei, precum și persoane din cler sau mireni. Tot cu această ocazie se pot împărți cărți religioase și se poate stăruii pentru abonarea foilor care împart aleasă învățătură.

De noutatea cercurilor preoțești se leagă contribuția lor reală la viața parohiilor.

Să se deslușească în râvna noastră cu ocazia acestor întruniri duhul sfântului apostol Pavel, exprimat în cuvintele:

«Căci doresc, să vă văd, ca să vă împărtășesc vouă ceva har spiritual spre a fi întăriți, iar aceasta este să mă mângâi împreună între voi prin credința cea dintr'olaltă, a voastră și a mea», (Rom. 1, 11—12). — Pr. GH. SERBU-Satulung-Brașov.

— În toamna acestui an, după o vacanță de 2 luni, preoțimea tractului Jiu și-a început activitatea în cadrul conferințelor preoțești lunare.

În cuvântarea de deschidere, P. C. Sa părintele protopop I. Duma, președintele conferinței insistă asupra dragostei cu care trebuie să lucreze preoții, amintind și nevoia unei discipline, care poate merge până la sancțiuni pentru cei fără de rânduială. Deschizând ședința, dă cuvântul părintelui C. Zoican, care citește lucrarea încredințată păr. Oprean: Dare de seamă asupra cărții: „Mireni în Biserică” de păr. Dr. Liviu Stan. Prot. I. Duma citește o dare de seamă despre: N. Iorga: Istoria Românilor. — în 10 vol. (primul în 2 cărți). P. C. Sa după ce arată împrejurările, în cari s'a pornit scrierea acestei vaste lucrări [4400 pag.], citește principiile de care s'a călăuzit autorul în conceperea operei sale, și propune spre cumpărare parohiilor mai înstărite. După unele interpelări și propuneri, conferința ia sfârșit.

— O a doua conferință, în 28 Oct. în Petroșani, sub președinția părintelui protopop I. Duma, are următoarea ordine de zi:

1. Pr. C. Zoican: Moarte și nemurire [traducere din franțuzește după filozoful rus N. Berdiaeff]. Acest capitol din opera lui N. Berdiaeff a plăcut mult ascultătorilor.

2. Prot. I. Duma: Dare de seamă despre lucrarea părintelui consilier Sp. Căndea: Hristos și mântuirea sufletească a orășenilor.

3. Modificarea Statutelor Asociației clerului, Federalizarea cu Asociația generală, participarea la Casa generală de economii a clerului, sânt probleme, care se discută în sânul conferinței, rămânând ca la adunarea generală preoțimea jiană să fie reprezentată prin părintele protopop Ion Duma și părintele I. Popița.

La „comunicări”, părintele Duma citește ordinul I. P. S. Sale Nr. 11.457 Bis. din 12 Octomvrie 1939, referitor la activitatea pe viitor a preoțimii în filii. — Pr. T. M.

Adunare generală administrativă

Vechea Asociațiune de cultură, numită azi „Astra”, și-a ținut adunarea generală administrativă, în 21 I. c., în sala mare a prefecturii județului Sibiu, în prezența numeroșilor reprezentanți ai despărțămintelor Asociațiunii.

În absența dlui președinte Dr. Iuliu Moldovan, reținut în altă parte, adunarea s'a deschis prin cuvântul dlui vicepreședinte al Asociațiunii, Dr. Gh. Preda, care arată că „Astra” vrea să rămână, alături de biserică, un loc de sufletească reculegere, unde să ne încălzim inimile la razele solidarității noastre naționale. Insuflețiti de exemplele înțeleptului nostru Suveran, președinte de onoare al Asociațiunii, instituția noastră culturală va deștepta conștiințele naționale pentru salvarea neamului, chemând la muncă energiile producătoare ale întreg poporului românesc.

După aceasta dl Preda omagiază memoria membrilor decedați, precum și a fostului prim-ministru, asasinat de mâni criminale, Armand Călinescu.

Adunarea, după propunerile comisiilor alese, a dat descărcare gestiunii financiare din anul anul precedent și a încuviințat bugetul pe anul 1939—40 al Asociațiunii și al internatului de fete.

Prefectul județului, dl col. Tocineanu-Petrescu, face cald apel la conducerea Asociațiunii să urmeze cu stăruință ofensiva culturală la sate, începută de Serviciul Social.

Dl președinte Preda, mulțumind participanților la această adunare, asigură pe dl prefect al județului, că Asociațiunea va lucra, cu toată râvna, pentru culturalizarea satelor.

Telegramă omagială s'a trimis din adunare M. Sale Regelui.

INFORMAȚIUNI

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiteri următorii clerici: Traian Faur pentru parohia Silvașul de sus (prot. Hațeg); Sebastian Domnariu pentru parohia Chergeș (prot. Deva); George Albu pentru parohia Prihodiște (prot. Zarand) și Ioan Negrilă catihet în Săliște.

Faptă creștinească și românească. I. P. S. Patriarh Nicodim a trimis ostașilor, aflători pe zonă, cărți sfinte, cruciulițe și iconițe; ear familiilor lor de acasă li-a dăruit din pădurile Mănăstirii Neamțu, în acest început de earnă, care cu lemne de încălzit. Fapta glăsuște dela sine.

Un număr de 30 mii de biblii se trimite din Londra pentru armata expediționară. Astfel soldații vor avea nu numai hrana corporală, ci și cea spirituală.

Distincție bine meritată a obținut dl profesor Sextil Pușcariu, președintele F. O. R., — ales fiind membru corespondent al Academiei de științe din Berlin.

Academie teologică. Clerul oltean a înaintat forurilor chemate un memoriu, în care se cere ca, în legătură cu înființarea mitropoliei oltene, să se întemeeze în Craiova și o Academie teologică.

Moartea unei mari artiste. În Iași s'a stins din viață, în 21 Noemvrie 1939, în vârstă octogenară, Agata Bârsescu, o strălucită figură a artei dramatice române. A debutat în Teatrul național din București, dovedind un excepțional talent. Angajată la Burg-Theater în Viena, a creiat rolurile principale din piesele frunțașilor literaturii dramatice, cucerind în mare grad simpatiile publicului vienez. A mers din triumf în triumf, în marile orașe din fosta Austrie și din Germania; în anii din urmă a revenit în țară și a jucat în limba română alături de artiștii Nottara, Ion Petrescu etc. Ultimii săi ani i-a consacrat prelegerilor dela conservator, ca profesoară mult iubită de eleve. — Publicul sibian, în mare parte, își va mai aduce aminte de marea tragediană, pe care o aplaudase cu însuflețire pe scena teatrului din Sibiu.

Cătră Căminele culturale se adresează Fundația culturală regală „Principele Carol” din București prin o circulară, în care căminele sânt invitate să continue ostenele începute adunând pe seama ostașilor noștri: albituri de corp, pieptare de lână, ciorapi, mănuși, batiste, ace, ață, hârtie, creioane, plicuri, cărți potrivite etc. Se mai amintește în circulară grija căminelor cu privire la înfățișarea datinelor în vederea sărbătorilor apropiate (colinde, stea, vicleim), precum și ostenele pentru formarea de coruri. Bunele îndemnuri și îndrumări, venite dela așezământul regal,

FOIȘOARA

Biserica este cel mai însemnat factor național în trecutul nostru

(5) de Prot. Gh. Maior, profesor [Sfârșit]

N'a suferit însă nici să fie împinsă la periferia vieții, luându-i se dreptul a se îngriji de soarta sufletească a fiilor ei, și nici să fie schimbată într'un instrument politic orb în mâna conducătorilor de stat. Raportul dintre biserică și stat la noi totdeauna a fost de coordonare, niciodată de supra-sau de subordonare.

N'a fost și nu poate, și nici nu vrea să fie protectoarea numai a unei pături a poporului nostru. Ea s'a considerat totdeauna a neamului întreg, așa cum și rostește din fața altarului: „Mântuiește, Doamne pe poporul Tău și binecuvântă moștenirea Ta”.

N'a umblat niciodată să se îmbogățească sărăcind poporul. S'a desbrăcat pe sine de strălucirea din afară, ca să ajute neamul. Să ne gândim numai la trecutul apropiat ce jertfe a făcut pentru școala românească a poporului nostru de aici. Școala era preocuparea ei cea mai de seamă!

Și ce de comori artistice și culturale nu l-a dăruit ea neamului acesta pe tot cuprinsul pământului său!

Niciodată, în tot trecutul nostru aproape bimilenar, niciodată nu ni-a făcut vre-un rău, ci numai bine. Când ne-am născut și era în fașe, plăpânzi, fără grai, ea ne-a botezat, ne-a ocrotit, ne-a mângâiat, a gungurit limba pe care o înțelegeam, ne-a învățat să vorbim toți la fel, a suferit și s'a bucurat cu noi. Când catolicismul unguresc se lupta să ne sugrume, ea aruncă năframa în fața smeoaiței și durează o prăpastie adâncă, de netrecut. În vremea de școală, când trebuie să ne luminăm și să arătăm cine suntem și ce putem, în vremea calvinismului, ne povățuiește cu grije cum să umblăm, ca străinismul, care vrea să ne fure sufletul, să nu reușească, încât să rămânem cum ne-am născut: creștini ortodocși și români. Iar când streinilor le-a reușit să înfigă toporul în noi pe la spate, ne-a îngrijit ranele și ne-a întărit inima să răbdăm, dar să nu cedăm, căci „numai celce rabdă până în sfârșit se va mântui”. Iar când alte vânturi bat prin Europa și deci și prin Ungaria, ea ne croiește planuri de viață și ne dă imbold la construcții cari să ajute sosirea acelei vremi, în cari să vedem realizat visul de dorul căruia ne-au murit și moșii și părinții.

Nu face acestea pentru un ins venit pe lume, o mamă bună?

Iată deci care a fost rostul Bisericii în trecutul nostru. Marele Eminescu cu intuiția lui genială l-a definit magistral când a spus, că «Biserica este maica neamului românesc». Cum prezența mamei o simțim în toată viața noastră individuală, așa se simte prezența Bisericii în toată viața națională a Românilor de pretutindeni! Ea sfătuieste, conduce, încălzește, ocrotește, plânge cu noi și se bucură cu noi, ne susține unitatea neamului unitatea graiului, dela Nistru până la Tisa vede neam românesc și pământ românesc, distribuind energiile noastre naționale ca un organism viguros acolo unde nevoia le cere. Care alt factor a contribuit mai mult din punct de vedere național în tot trecutul nostru ca Biserica?

Ce minunat repartizează energiile neamului! Călugării și preoții ei socoteau Carpații codru frate cu Românul, și când zile grele se prevesteau dincolo, trimetea ajutor de aici, iar când loviturile se de-deau dincoace, ajutorul venea de dincolo, dar totdeauna la sfat bisericesc și pe cale bisericescă.

Dar atunci cum se explică faptul, că nu sunt toți pătrunși de acest adevăr profund? Simplu. Ori nu cunosc trecutul neamului românesc, ori stau sub influența unor

idei infiltrate de strein, ori n'au sânge și n'au inimă românească.

Oricâte greșeli ar face poate unii slujitori ai bisericii, să nu pierdem din vedere, că sunt trecători și cu ei și greșala, pe când Biserica e permanentă. Ni-meni pentru a scăpa de șoareci sau de șobolani, nu dă foc morii! Priviți permanentul, nu ceeace e mai trecător într'o așezare așa de binefăcătoare.

Dar ce greșeli pot face modeștii slujitori ai altarelor? Și de unde știm, că toate sunt greșeli?

Asemenea judecată e împrumutată dela străini. E croită după stările dela ei. De ce e urâtă biserică în unele țări? În apus prin tradiție fiecare familie, care presupunea că are puțin sânge albastru, era obligată ca pe fiul cel mai mare să-l facă ofițer, pe al doile slujitor la altar, și numai dela al trailea încolo își puteau alege liber cariera. Aceasta a dăinuit până în războiul mondial. De ce? Prin sabie și prin cruce își apărau aristocrații puterea și privilegiile! Dar la noi ce privilegiu are de apărat preotul — și chiar și biserică? Are el cumva cine știe ce favoruri dela biserică, dela stat, dela cineva? Cine ar cuteza să susție cu probe așa ceva? Dacă nu moștenește dela părinte sau nu ia zestre prin căsătorie, ca să-i aducă un venit și averea proprie, e cel mai sărac între toți sluj-

vor fi, fără îndoială, ascultate în măsură cât mai mare de toate harnicele noastre cămine culturale.

Sărbătorire. Un grup din foștii ucenici ai părintelui profesor universitar, P. C. Sa arhimandritul *Iuliu Scriban*, au pus la cale o meritată sărbătorire a venerabilului lor profesor, care a împlinit acum 35 ani de profesorat. Sărbătorirea făcută părintelui arhimandrit n'a fost însă numai a organizatorilor ei, ci a tuturor celorce știu că sărbătoritul a muncit o viață întreagă pentru sânta noastră biserică și credincioșii ei. Luptătorului neînfricat pentru lege și neam îi urăm să poată munci și mai departe cu aceeași vrednicie și stăruință ca și până acum.

In mai multe consilii de miniștri s'au făcut propuneri și s'au luat măsuri pentru înfrânarea speculei. Pentru ca toate aceste măsuri să dea bune rezultate, s'a hotărât înființarea comisariatelor generale pentru aprovizionarea cu alimente de strictă necesitate și pentru buna aplicare a măsurilor prevăzute în legea pentru reprimarea speculei. — Rămâne acum un singur lucru pentru repunerea speculei: *concursul marelui public*. Cetățenii au datoria de conștiință de a denunța autorităților competente orice abuz, orice încercare de a se abate dela prescripțiile legii.

Două popoare surori care, până acum, puțin se cunosc. Un publicist portughez, *José Licinio Readeiro*, din îndepărtata insulă Madera a Atlanticului, pentru a face cunoscută compatrioților săi țara noastră, România, va publica o serie de cărți despre poporul român în manifestările sale culturale și artistice. Prima carte, din acest *«Estudos Romanos»*, a apărut acum, cu bune informații și numeroase fotografii, tratând diferitele epoci ale artei românești, începând cu meșterii iconari și zugravii de biserică, și încheind cu artiști contemporani. Autorul anunță și alte cărți despre România. — Se cade a i se răspunde la fel, fratelui portughez José Licinio Readeiro.

Sprîjin material pentru tinerii căsătoriți se acordă în Cehia și Moravia. De curând s'au plătit, cum se anunță din Praga, 75 ajutoare à câte o mie coroane tinerilor părechi, ale căror venituri nu trec peste suma de 1000 coroane lunar. Fondul, din care se dau aceste ajutoare, s'a înființat de tineretul Solidarității naționale cehe.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 26 Noemvrie 1939, va predica părintele protopop *M. Neagu*.

Conferință publică. Duminecă, în 26 Noemvrie 1939, ora 17 (5 seara), în sala prefecturii județene, va vorbi dl *Ștefan Meșes*, directorul arhivelor statului, Cluj, despre: Observații asupra vieții bisericii românești în cei din urmă 20 de ani, 1919—1939.

bașii publici. Atunci pe ce se întemeiază veștile rele ce se colportază?

Toți câți le aruncă în lume sunt interesați. Ele pleacă dela streini și instrăinați, cari atentează la unitatea noastră națională, la solidaritatea noastră ca popor, pe toate căile: prin partidele politice, prin secte, prin scrieri viclene dar mai ales prin asociații secrete. Căci știu cuvântul Scripturii: „Bate-voiu păstorul și se va risipi turma“.

Ceice susțin, că rolul bisericii a încetat sunt identici cu ceice susțin că religia este o eroare în care preoțimea ține pe popor. Și lovesc în biserică și slujitorii ei, tocmai fiindcă înțeleg extraordinarul rol ce l-a jucat ea în viața neamului nostru și știu că până n'o dau deoparte, nu pot tulbura apele și nu pot pescui ce vreau.

Lovesc în preoți și în biserică fiindcă aceștia sunt reprezentanții și susținătorii tradiției și ai tradiționalismului cuminte, sunt conservatorii bunurilor spirituale care în istoria popoarelor are exact rolul unui vizitiu dibaci și cu frâne bune la caii sălbatici și nărăvași ai progresului, cari neînfrânați cu pricepere te-ar răsturna în prăpastie.

Demisia guvernului. Ministrul președinte și consilierul regal, dl C. Argetoianu, a înaintat, în 23 l. c., M. Sale Regelui demisia guvernului.

Suveranul, primind demisia, a încredințat pe dl consilier regal *Gh. Tătărașcu* să formeze noul guvern, care va fi alcătuit în cadrul mișcării Frontului Renașterii Naționale.

Fac parte din noul guvern dnii:
Gh. Tătărașcu, ministru președinte, și la interne,

Gr. Gafencu externe,
C. Angheliescu, economie,
Ionescu-Sisești, domenii,
Gen. Ilcuș, apărarea națională,
Gen. Teodorescu, marina,
N. Nistor, culte și arte,
P. Andrei, educația națională,
C. Giurescu, front,
M. Constantinescu, finanțe.
Tr. Pop, inventar,
V. Slăvescu, inarmare,
I. Gigurtu, comunicații,
I. Micescu, justiție,
M. Ralea, muncă,
S. Dragomir, minorități,
Dr. Hortolomei, sănătate.

Poșta redacției

Prof. A. B. în R. Problema va fi pusă spre dezbateră, așa socotim, în cea mai apropiată adunare generală a Asociației clerului nostru.

Concurs

Pentru întregirea, pe un an de zile, a postului de *cantor* în parohia Brașov-Dârste se publică prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela cea dintâi apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salar lunar în sumă de lei 700 dela biserică.
2. Sesia cantorală: 4 jugăre pământ arabil.

3. Venitele întâmplătoare în parohie. Cererile de candidare, însoțite de actele convenite, se vor înainta, în termenul dat, oficiului protopopesc Brașov, cu al cărui aviz concurenții se vor prezenta în parohie în zi de Duminecă sau sărbătoare pentru a face cunoștință cu poporul.

Dat în consiliul parohial ortodox român din Brașov-Dârste la 23 Sept. 1939.

Președinte: **Ioan Broșu** paroh-pres.
Secretar: **Nicolae N. Bârsan** preot-ajutor
Văzut: **Dr. N. Stinghe** adm. protopresbiteral
(97) 1—3

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Vă iubiți mama? Ați putea lovi în ea de dragul unor utopii sociale? Nu.

Nu uitați că mama noastră bună, care a vegheat și asupra înaintașilor și va veghea și asupra urmașilor cu aceeași dragoste, cu aceeași jertfelnicie ca și în trecut, care și când nu mai poate altceva, se roagă pentru pacea noastră de sus și dela oameni și pentru păstrarea unității și pentru solidaritatea întregului neam, e Biserica. Nu loviți în ea!!

Ea a fost, este și va fi cel mai desinteresat și mai de seamă factor național cât va exista neam românesc. Când va muri ea, am pierit și noi! *De aceea nu loviți în ea nicidecum!! E mama noastră!*

Gh. Maior

* Conferință înulă la Universitatea populară a „Astrel” în Sibiu, în sala festivă a Ilceului „Gh. Lazăr”, în 24 Ianuarie 1938, ora 8 seara.

Biserica năruită, de *Al. Lascarov-Moldovanu*. Ed. „Cugetarea”, Buc. IV, str. Popa Nan 21. Pag. 230, Lei 60.

Noul volum al fecundului autor face parte din șirul cărților cu conținut creștin și al romanelor sale atât de bine primite în cercurile largi ale cetitorilor iubitori de lectură aleasă. — De vânzarea la Librăria Arhidiecezană Sibiu.

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin

pe anul 1940

cu Șematism Lei 50.—; fără Șematism Lei 12.—

Calendarul „Oastea Domnului“

pe anul 1940 Lei 12.—

Calendarele au un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite cu multe ilustrațiuni frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu. La comanda de peste 10 ex. se dă rabatul convenit. Pe lângă prețul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 15 pt. porto postal — Contra ramburs nu se trimite —

Nr. 1080/1939

(94) 2 - 3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a **Gheorgheni**, protopopiatul Oituz, județul Ciuc, în baza ord. Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 10.638/1939 Bis. se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială primită prin reforma agrară în extensiune de 14 jugăre 1423 st. p.

3. Stola uzitată în parohie.
4. Intrucât parohia nu dispune de locuință parohială, consiliul parohial își ia obligația de a se îngriji de locuință pentru noul paroh, până la construirea unei case parohiale proprii.

Concurenții, preferiți cei ce cunosc limba maghiară, își vor înainta cererile de concurs în termenul fixat la oficiul protopopesc Oituz: Poiana Sărată, județul Treiscaune. La cerere se va anexa și prealabila încuviințare de candidare dela Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc, pe lângă actele cerute de concurs.

Candidații, cu aprobarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie în Dumineci sau sărbători pentru a se face cunoscuți enoriașilor.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial din ședința dela 1 Noemvrie 1939.

Ioan Rafiroiu
protopop

Au apărut următoarele compoziții muzicale de **Timotei Popovici**:

1. **Cântările liturgiei** pentru voci mixte
ediție nouă prîmenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200.—

2. **Cântările liturgiei** pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100.—
De vânzare la Librăria Arhidiecezană Sibiu

Ad. Nr. 241/1939

[93] 3—3

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a **Gurasada**, din protopopiatul Iiia, se publică concurs repeșit cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele acestui post sânt:
1. Salarul dela stat.
2. Folosirea cimitirului 1½ jug.
3. 2 jugăre ecleejle veche.
4. Adăul dela fiecare familie.
5. Până la cumpărarea sau edificarea casei parohiale, un ajutor de chirie de 3000 lei anual.

6. Venitele stolare uzitate în tract.
Cererile de concurs și aprobarea de a concura dela Prea Veneratul Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc, iar concurenții, cu aprobarea protopopului, se vor prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc al tractului Iiia, în înțelegere cu consiliul parohial.
Iiia, la 6 Noemvrie 1939.

Iuliu Josan
protopop

Judecătoria mixtă Sibiu, secția cf.

Nr. 1292/1939 cf.

(22) 1—1

Extract din publicațiunea de licitație

În cauza de executare făcută de urmărirea Banca Oașia s. a. Sibiu contra urmăritului Muntean Nicolae.

Judecătoria:
A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilul situat în comuna Ruși, circumscripția Judecătoriei și Tribunalului Sibiu, cuprins în cf. a comunei Ruși, Nr. protocolului cf. 1062 și Nr. top. 642 casă și grădină în valoare de 24.000 lei, cu prețul de strigare de 18.000 lei, asupra 3/15 parte din ff. Nr. 918 și Nr. top. 2979, 2980 în valoare de 1960 lei cu prețul de strigare de 1470 lei, pentru încasarea creanței de 8950 lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 19 luna Decemvrie anul 1939 ora 15, în localul oficial al cf. strada Carmen Silva Nr. 7 ușa 33 parter.

Data Sibiu, la 28 Februarie anul 1939.
Dir. de cf.: Șef-Judecător:
(ss) **Dr. Jurca** (ss) **Coman**
Pentru conformitate: **L. Gligor**

Nr. 196/1939

(96) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Tapu**, din protopopiatul Mediaș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială de 12 jug. arător.
3. Casă parohială, grădină și folosința cimitirului.

4. Stola obișnuită în protopopiat.
Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de-a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mediaș în termenul dat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, în parohie pentru a servi, a cânta și predica în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Mediaș, la 6 Noemvrie 1939.
Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Crăciun
protopop

Nr. 394—1939

[89] 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a, **Sulighete**, din protopopiatul Devei, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
2. Folosința cimitirului.
3. Sesiune parohială: 2½ jugăre arător.

4. Câte 20 litri porumb smicurat dela circa 120 familii.

5. Stola obișnuită în tract.
Cererile de candidare, însoțite de aprobarea convenită din partea Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc, iar candidații se vor prezenta, cu aprobarea acestui oficiu, în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

De va, la 26 Octomvrie 1939.
Oficiul protopopesc ortodox român al Devei.

Teofil Chiffa
protopop

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane